

ДЕМОКРАТСКА ПАРТИЈА НА СРБИТЕ ВО МАКЕДОНИЈА

ЗА ТАКАНАРЕЧЕН „УЧЕБНИК“

Со фалсификување на историските вистини, како и со нивното премолчување не се создава историја на еден народ, а така создадената „историја“ е со кусо траење и може да послужи исклучиво за исполнување на дневно–политички потреби на одредени интересни групи. Вистинската историска наука веќе многу одамна ги утврдила и верификувала сите историски факти за минатото, меѓу другото и за минатиот век.

Ова размислување неминовно се наметнува кога пред себе го имате најновиот „учебник“ по Историја за VIII одделение, издание на Просветно дело, Август 2005 г.

Ова писание би требало нашите најмлади генерации да ги информира, но за жал повеќе ги дезинформира и меѓу нив внесува забунa за поедини настани од блиското ни минато. Просто е неверојатно со колку леснотија се искривоколчуваат, менуваат или испуштаат ноторни факти и со тоа фалсификува историска вистина.

Сето речено посебно се однесува на поглавијата во кои што се третирали настаните во кои учествувале припадниците на албанското малцинство, како во нашата држава, така и во својата матична држава или Косово и Метохија.

Основно нешто што сакаме да го истакнеме, како најдрастичен пример на недоследноста на „учебникот“ е апсолутното премолчување на постоење и делување на вооружени банди на таканаречени Балисти или припадниците на организацијата „Бали Комбтар“ (Национален фронт), која што 1939 година е формирана, првично со задача борба против италијанските окупатори на Албанија, а која под влијание на идејата за создавање на Голема Албанија (се разбира на штета на териториите на соседните земји) се претвори во силен сојузник на окупаторските фашистички сили, оставајќи крвави траги, посебно во Западна Македонија. Силите на оваа организација освен против македонскиот народ учествувале и во борбите против сопствениот народ во Албанија, а по капитулација на Италија без двоумење најдоа сојузник во германскиот фашизам. Со премолчување на местото и улогата на балистите во поновата македонска историја не се воспоставуваат

услови за подобар соживот помеѓу Албанците, Македонците и другите народи во Република Македонија, туку се постигнува спротивен ефект, промовирање на желба за амнестирање на нивните злочини на овие територии за време на II Светска војна па и одреден период по неа.

Сведоци сме дека повоената германска држава не се ни обидува да ги забошоти Аушвиц, Треблинка, Мат Хузен, или други злочини направени над човештвото, кои однесоа над 50 милиони животи. Напротив, јавно и остро ги осудија, не амнестирајќи ниту едно злосторство, со што ја симнаа колективната вина од својот народ. Германскиот канцелар Вили Брант снајде сили да падне на коленици пред жртвите на Холокаусот и да замоли прошка за сите Германци. Од тие причини денес Германија е толку силна и ценета држава и на никој во светот не му паѓа на ум нејзините граѓани да ги осудува за нешто што го направиле некој од нивните предци, а спомнување на Холокаусот, како во овој „учебник“ без ниту со еден збор да се спомене стопостотната ликвидација на македонските Евреи злочин е и кон жртвите и кон историјата.

Настаните представени во таканаречената „Историја“ со право ќе предизвикаат недоумица кај се уште живи сведоци од, на пример Мавровските села Никифорово, Леуново, или пак Беличица, кои беа тие нелуѓе што до темел им ги спалија селата, кои беа тие Мефаил, Џемо или други балистички бандити кои долго време и по завршување на II Светска војна сееа терор и страв во Западна Македонија.

Таканаречениот „учебник“ е полн со неточности или примери кои го прават неприфатлив за нашата поширока јавност.

Така на пример НОВ на народите во српската покраина Косово и Метохија е представена исклучиво како борба на албанскиот народ и ако нотарен факт е дека не е така. Во својата националистичка заслепеност авторите на учебникот зборувајќи за „Национално ослободителна Конференција за Косово и Метохија“, одржана 1944 во Бујан кај Гаковица, како настан на кој е одлучено, цитираме: „Албанците да ја продолжат борбата со фашистите до конечната победа“, а што е уште пострашно, цитираме: „Да се почитува желбата на албанците, по војната да се обединат областите во кои живееле, кон Албанија“, очигледно сугерирана наводната желба на албанскиот народ за формирање на голема Албанија.

Од изнесеното во овој текст произлегува дека Србите од Косово и Метохија воопшто не земале учество во НОВ на Косово и Метохија, а сите ја знаеме вистината дека токму тие биле носители на вооружената борба против италијанските, германските и големо албанските фашистички сили .

Од страниците на „учебникот“ бликаат невинности за таканаречена колонизација на Косово од страна на Србите, Црногорците, Хрватите и др.(страна 45), па се прашуваме, зарем е можно, некој народ да ја колонизира сопствената етничка територија и духовна колевка на својот народ, што го потврдуваат стотици православни цркви и манастири кои датираат со векови наназад, а занемарливиот процент албанско население на Косово и Метохија се зголемува дури и на 90%.

За несериозноста или непознавањето на поедини автори зборува податокот дека познатата слика на големиот српски сликар Урош Прелиќ, од авторот насловена како „Китење на невеста“, е поместена на страница 47 со легенда „Албански свадбен обичај“.

Да го споменеме и случајот со Методија Шаторов–Шарлов, како представник на македонската национална интелегенција во редовите на комунистичкото движење, кој према „Историјата“ која ја анализираме, „Сметал дека Македонците се посебна нација, со посебен јазик и затоа се залагал за формирање на посебна македонска држава на Балканот“, со што е промовиран во еден од најпозитивните личности во поновата македонска историја. Но, дали е така?

За компетентноста на авторите, патем зборува и нивното објаснување од страница 156 дека зборот „антисемитизам“ значи нетрпеливост и омраза кон другите народи.

Од горе наведените причини кои се само дел од неточности и непрецизности во таканаречената „Историја“ им препорачуваме на сите живи сведоци на настаните од II Светска војна и пред неа своите сознанија да ги пренесуваат на младите генерации, за да не биде доцна за македонските национални интереси.

Скопје, 29.09.2005

**Демократска Партија на Србите во Македонија
Претседател
Иван Стоилковиќ**

